

SOL YANIM

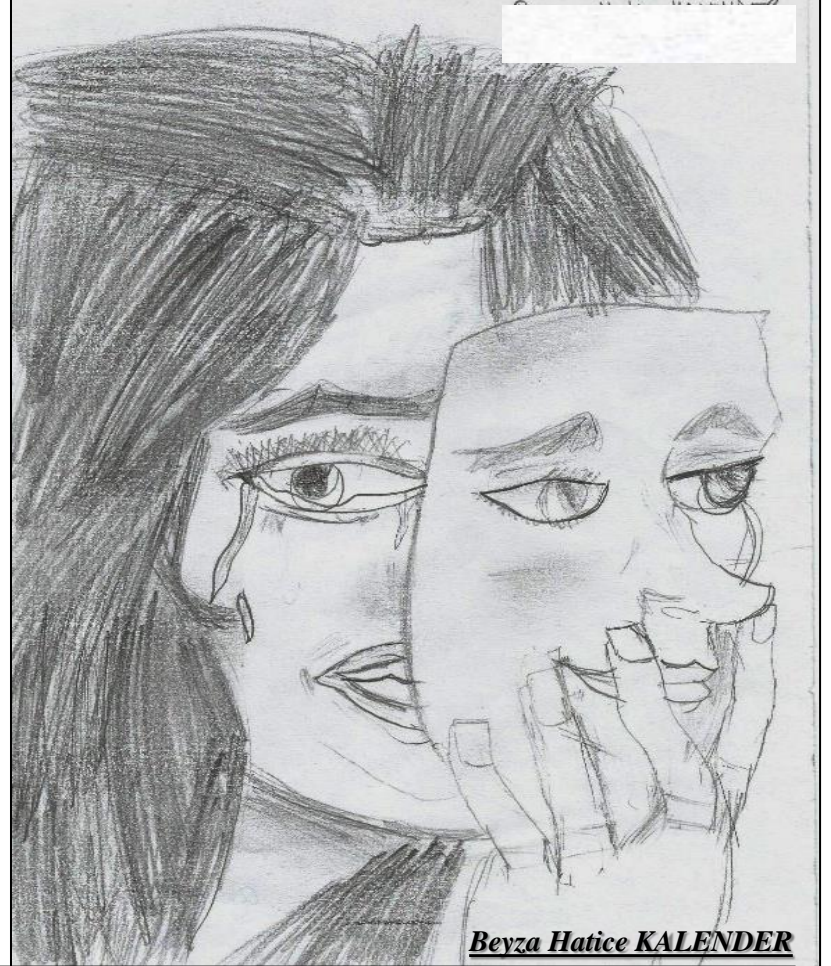
Kültür – Sanat - Edebiyat

KALABALIK YALNIZLIK

"Yanımda kimse olmadığından değil yalnızlığım, yalnız olduğumu söyleyebileceğim kimse olmadığı için yalnızım ben. "

Kabul etmeliyim yalnızlığımı. Ya da bu kadar kalabalığın arasında yalnızlık hissimi kabul etmeliyim. Her gün güneşin ilk ışıklarında günün mutluluğuna mı sevinmeliyim yoksa aydınlanmak bilmeyen yalnızlığıma mı üzülmeliyim. Aslında yanımda olanların veya olmayanların çok fazla önemi yok. O kadar sahtekar kişilikler oluşmuş ki, kimin dost kimin düşman olduğunu anlayamaz olmuşum. Tek istediğim sadece bir kişi, ben yalnız değilim; sen varsın diyeceğim bir kişi veya yalnız değilsin, ben varım diyecek bir kişi. Fakat olmadı olmalıydı ama olmadı, sorun mu benim için diye sorarsanız: Hayır! Çünkü ben artık her şeyin farkındaydım. Hain dostlarımı, biricik düşmanlarımı, tek sevdiğimin, herkesin yaptığının farkındaydım ve sağolsunlar ki bana şunu öğrettiler: "İyi ki yalnızım!" şimdi benim ne yalnızlığımı bitirecek birine ne de yalnızlığımı söyleyecek birine muhtacım . Ben artık gidiyorum, bütün dostlar sizin olsun bana yalnızlığımı verin...

Samed ERDOĞAN

Beyza Hatice KALENDER

BEN BİR RÜZGAR OLSAYDIM

Ben bir rüzgar olsaydım
Esip gürlerdim denizlere
Karaya demir atmış
Gemilerle birlikte

Sonra çıkardım ağaç dallarına
Hafif hafif eserdim yapraklarına
Ağaçtaki tohumlarıyla
Uçup giderdim dağlara, yaylalara

Ben bir rüzgar olsaydım
Toz toprak bırakmazdım yerde
Tarladaki ekinleri görünce
Uçururdum oraya buraya
Topraklarla birlikte

Ben bir rüzgar olsaydım
Çıkardım yükseklerle
Bulutların arasından
Eserdim yeryüzüne

Ben bir rüzgar olsaydım
Uçurtmalarla oraya buraya
Eserdim yerden yukarıya
Bunlardan daha fazlasıyla

Melisa ÖREN

HAYALLER

Hayaller...!

Kimisi kemanından çıkan notalarla anlatır, kimisi kaleminden dökülen kelimelerle. Kimisine zor gelir ulaşmak kimisine de imkansız. Bazıları çaba sarf eder, bazıları hayallerini terk eder. Anlık çektiğim bu hayat fotoğrafında kimileri ümit dolu yürürken, kimileri de yorgun, gidenleri seyre dalmışken. Küçük tebessümler de var karelerimde, çatık kaşlarda var yüzlerde. İşte böyle farklıdır kimileri de ama ben yine kalemimle.

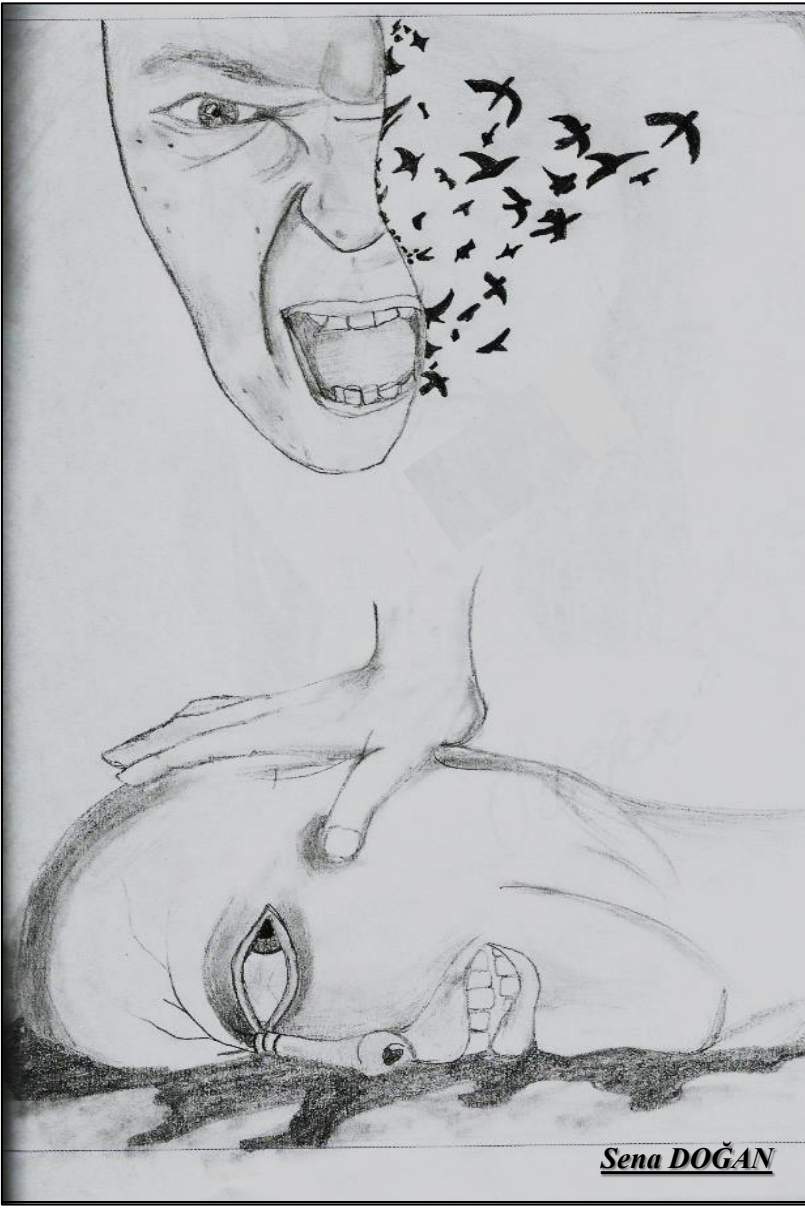
Umudum vardı benim, ulaşmak istediklerim. Bir de gözlerimin zifirisinde kaybolan hecelerim.

Her ne kadar eksik kalsa da cümlelerim, acizliğime yeterdi mürekkebidindeki tebessümlerim...

Duracak bir gün bu ahir ömür şeridi, gaflete düşmüş bütün bir ademin alemi. Kifayetsiz kalmıştı bütün bunlara üstadımın şiirleri. Yaşanmışlıkların bana getirdiği, noktadan sonra virgülün gelememesi gibiydi. Benim hayallerimle bir ney üfledikçe yakardı, bir keman sürekli ağlardı. Anladıklarım biraz elif tadındaydı, anlatacaklarım suret kiblemin yanı başındaydı. Yağmur ince ince sinedursun toprağa, gülüşlerimde taze, serin bir fırtına, çiçek açmış kalemin kağıda değdiği her sayfa.

Varsın sinelere vura vura dursun anılar, olsun benim saçlarım yine ilkbahar...

Aslıhan KÜÇÜKSAL

112 ACİL

Değil miydi hayatta önemli olan sağlık
Bekliyoruz gelecekte acil sağlık
Bekledik bekledik ama yetişemedi
Umutlarımızda zamanla birlikte tükenmekteydi

Her yer sisti o zaman
Çıkageldi bir minibüs kocaman
Oradan çıkıverdi sarı melek
Zannedersin kozadan çıkmış bir kelebek

Ölüyordu can dostum
Diyordu ben gidiyorum
Sarı melek davrandı enjektörüne
Verdi atropini tamda yerine

Gidiyordu hastaneye artık
Can pazarını geride bıraktık
Gözlerim yaşardı çil çil
Var olasin hızır acil

İlker A. PEHLİVAN

ÖZLEDİM

Öyle küçük de değil, kocaman özledim. Öyle bir özlem ki bu sanki bedenimi çürütecek, hatta çürüse de geçmeyecek.

Öyle hayallerim vardı ki benim, en mutsuz anlarımda onlarla güldüğüm, en güçsüz anlarımda onlardan destek aldığım, yani kısaca içinde hep seni barındırdığım, benim kurduğum ama bizim olan hayallerimiz.

Üzülüyordum, bir gün gideceğini bildiğim için üzülüyordum ama korkmuyordum, bunun acısı da geçer diyordum. Nereden bileyim ben seni hep yanımda isteyeceğimi, herkesin bana inatla seni hatırlatacağını; her gördüğümü sen sanacağımı, hep bekleyeceğimi, bütün hayatımın sen olacağını nasıl bilebilirdim ki?

"Beni bırakma tamam mı?" dediğimde, "İnsan sevdiğini nasıl bırakabilir ki?" demiştin. Hani sevmiştin? Sevdysen niye bırakıp gittin, nasıl bırakabildin? Hani ayrılırsak biterdin, yıkılırdın? Bu nasıl yıkılma, bu mu senin bitmen?

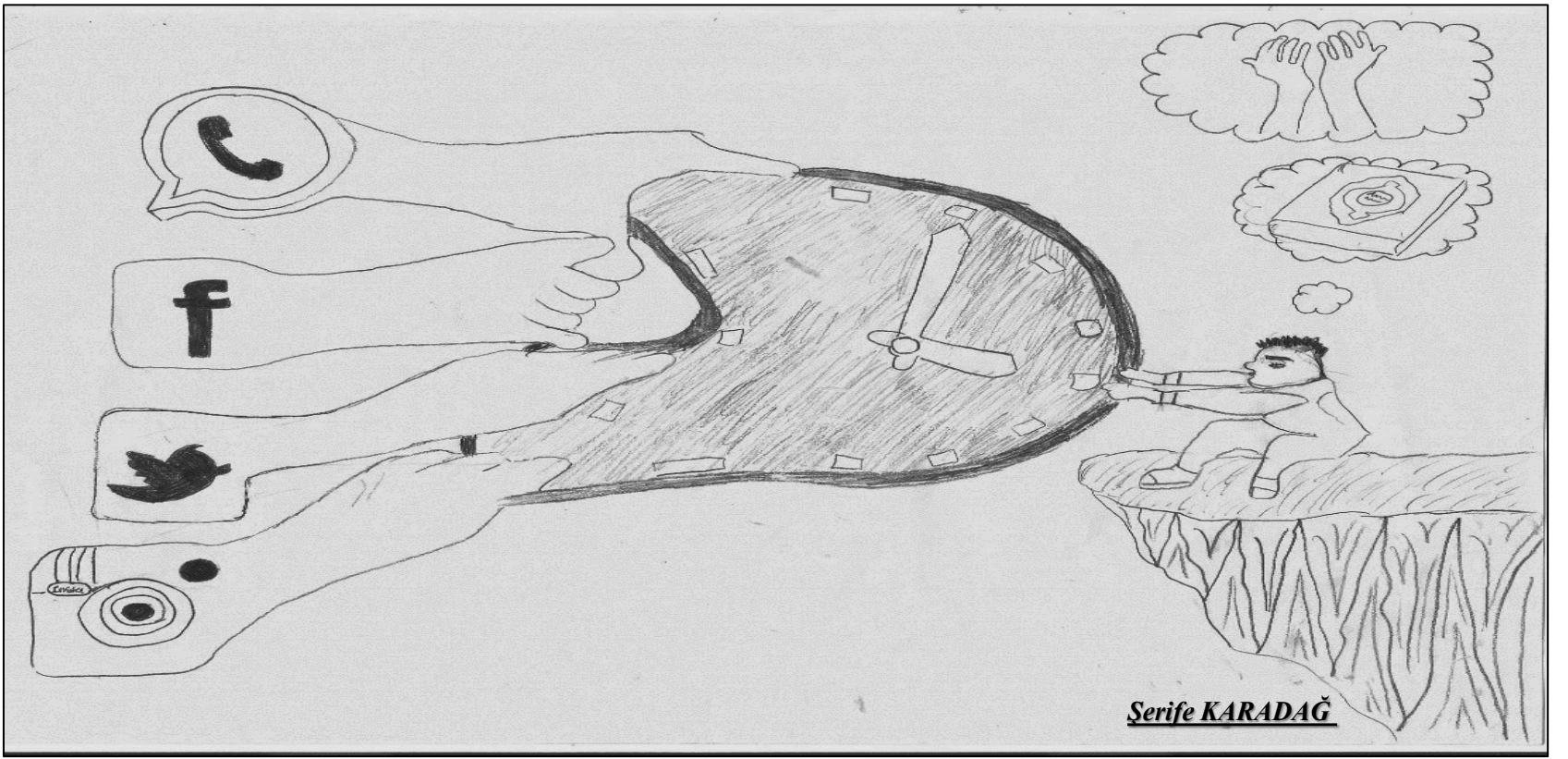
Unutmuşsun ya geçmiş, yaşadıklarınızı, vazgeçmiştin ya o'ndan, aslında ne unutmuşsun ne de vazgeçmiştin ama ben seni her şeye rağmen sevmiştim. Keşke birazda sen beni sevseydin. Sakın sevdim deme bana. Seven insan hiç sevmemiş gibi gider mi? Silebilir mi bütün hayallerini, hayallerimizi?

Sevmeye de korkuyorum. Zaten senin gibi kimseyi sevemeyeceğimi de biliyorum. Ama korkum ondan değil. O da gelip bana "Seni seviyorum... Bırakmayacağım, her zaman yanımdayım." derse o da gider biliyorum. Herkes gibi, sen gibi, senin gibi. Zaten bu hayatta kaybeden hep ben oluyorum ama sebebini bir türlü bulamıyorum.

Madem gidecektin neden hayal kurdun, niye hayallerime ortak oldun? Gittikten sonra her hayal kırıklığı canımı acıtıyor diye mi? Eğer öyleyse haberin olsun canım fazlasıyla yanıyor ama yine de gülüyorum. Çünkü o hayal kırıklıklarının canımı acıtması senden bana kalan tek hatıra ve en değerli emanetlerim.

Yoruldum be canım. Hem de çok yoruldum. Ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum. Gittiğim yol nereye çıkar bilmiyorum ama artık o sonsuz uykuya dalmayı çok istiyorum.

Göksu YILDIZ

GİDENLER GERİ GELMEZ

Dostluklar mesafeler kadardır. Çünkü onu göremezsin kokusunu içine çekemezsin ve en önemlisi de yalnızsındır .

Yalnızsındır kelimesi var ya, işte o çok ağır gelir insana. Kaybedince kazanır derler ya, aslında her kaybediş bir bitiş değil midir? Ben yine kaybeden taraftaydım çünkü; kaybetmeye mahkumdum, umudum kaybolunca her şey kayboluyor. Dostluklar, arkadaşlıklar, sevgiler, hüznler... Geriye dönüp de bakmaya gerek kalmıyor ki.

İnsanı insan yapan içindeki sevgi değil midir ? Şimdi bakıyorum da benim sevgilerim ve sevdiğim insanların hepsi nerde yoksa güneşin, aya; gecenin sabaha küstüğü gibi küstüler mi yoksa onlar da . Bitmeyen gecenin hüznü gibiydi sevginin çiçekleri , sonbahar gibiydi aslında hepsinin dökülmüştü çiçekleri, yeşermeyi beklemeden aslında, sonsuzluğa gittiklerini düşünürken hiç beklemeden yeşermeye başlamıştı sevgi çiçekleri. Gidenleri getirmektense gelenleri sevmeyi öğretti yalnızlığın çaresizliği

Şimdilerde bakıyorum da aslında her kaybediş, bir başlangıç değil midir ?

Kübra Nur AVCI

UMUDUN IŞIĞI

Hayatı zordur her insanın ama en çaresiz gibi görünen insanın bile vardır bir umudu.O umut uğruna çalışır,uğraşır yorulur. Hayat zor gelse de alışır. Beklentileri bitmez ama hayattan. Bulur işte bir teselli nedeni. Uğraşır ayakta kalmak için. İşte biz buna umudun ışığı diyoruz

Umudun ışığı öyle bir ışıktır ki o ışığı görenler ona yönelir. Her insanın iyi yada kötü bir düşüncesi vardır. ve o düşüncesi ise umudun izlerini taşır. Umudun ışığı harita gibidir. İzler bulursun bazen sonucunun kötü olabileceği ihtimalinide düşünürsü ama yinede seçersin o ışığı. Sonuçta ışık karanlıkta kalmaktan iyidir.

Unutmayın ki her umut saydığımız şeylerin sonucu güzel olmayabilir.Sen yeter ki umudunu kaybetme.

mudunun ışığından git ve aklından hiç çıkarma.

Umut ışığıdır bizi sabırlı kılan.

Rabia KAYA

HUZUR

Seni en sevdiğimden bile çok seviyorum,
En çok da gülüşünü mesela.
Aklıma geldikçe ayrı bir mutlu oluyorum,
Aklıma gelişini seviyorum.
Beraber çimlerde uyuduğumuzda,
Bulutlardan bizi görmeyi seviyorum.
Gülüşünde benim olduğumu hissettirmeni,
Senin bendeki yerini seviyorum.
Tüm anlamıyla huzursun,
Bana huzur verişini seviyorum.
Geceye seninle olan uykumda,
Rüyalarım gelişini seviyorum.

Hayrunnisa BOLATLI

İLK VEDA

İlk kez yalnız kalmak. Tek başına, anne baba olmadan. Çaresizce ve kimsesiz. Bu duyguyu iyi bilirim. Evden ilk ayrıldığımda 14 yaşındaydım. Hayata, sorumluluklara karşı cahil. Güzel bir okulu kazanmıştım. Çubuk Anadolu Sağlık Meslek Lisesi.

Evden ilk ayrılışım hiç kolay olmamıştı. Annemin bana o bakışı. Sanki bana gitme diyordu, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Üzüldüğümü fark etmesin diye fazla göz göze gelmemeye çalıştım ama ne faydası vardı ki, yapmak zorundaydık, dayanamadık.

Ankara'ya babamla geldim. Aslında babamın gideceğini biliyordum ama nedense o sanki hiç gitmeyecekmiş gibi geliyordu. Ben yine babamın o güvenli kollarında kalacaktım gibiydim.

O bitmesini hiç istemediğim huzur çatısı altında ayrılık vakti gelmesin diye dua ediyordum..

Sonunda o gelmesini hiç istemediğim an gelmişti. Ayrılık vakti. Ben böyle şeyleri pek sevmem. Aslında sevmem değil de daha önce böyle bir şey yaşamadım. Babam: "Ben gidiyorum kızım." dedi. O an sanki temeli sağlam olmayan ev gibiydim. Ayaktaydım ama adı üstünde sağlam değildim. Babama üzüldüğümü belli etmemek için çok büyük bir çaba sarf ettim ama baba sonuçta anladı. O da üzüldü. Ne kadar zor olduysa da gitti. Orda öylece kalakaldım. Bir süre sonra kendime geldim ve babamla vedalaştığım yerden ayrılıp okula girdim.

Burası benim hayatımı değiştiren ve beni yeni hayallere, tecrübeler, arkadaşlıklara ve yeni yanılığara ortak olacak yerdi.

Sınıfların olduğu tarafa doğru gittim ve yeni sınıfım 9/C'yi buldum. Kapıdan içeri girdiğimde bir sürü yabancı yüz bana bakıyordu. Korktum. Ama sevecen insanlardı, yadırgamadılar. Herkes bana bakıyor, aralarında konuşuyorlardı. Sınıftaki öğretmen adımı soru "Döndü" dedim. Hoş bir karşılamaydı. Bir çocuğun yanına oturtular beni. Adı "Ömer". Uzun boylu, sempatik, sevecen biraz da delidoluydu bu çocuk. Hep istemiştım, farklı yerler görmeyi, farklı insanlar tanımayı. O insanlarla yeni deneyimlere yelken açmayı hep istemiştım. İnsanları "ne olursa olsun ben buyum" algısından kurtarmayı.

Ve şimdi yeni kişilikler görüyorum karşımda. Kimisi dünyadan bihaber her şeye kör, sağır, dilsiz kimisi ise kamburlaşmış artık verdiği yaşam savaşında.

Kim bilir kimin ne derdi vardır? Kimseye anlatmak istemediği ya da anlatmak isteyip de kelimelere dökemediği.

Kısa sürede bütün arkadaşlarla tanıştım. Çok iyilerdi. Onlardan da vardı benim gibi ailesinden uzak hatta daha uzak yerlerden gelenler. Bu durum bir an için de olsa içimi rahatlatmıştı.

Okul çıkışında yurda gitmek için bir araya gelen gençlerin arasına karıştım. Aklımda cevabı olmayan o kadar çok soru vardı ki. Bir yandan yürüyor bir yandan da bu sorulara cevap bulmaya çalışıyordum.

Tabi bir de heves ve heyecanla. Korkak ve çekingen tavırlarıma yurtta da devam ediyordum.

Kimseye güvenmemem gerektiğini biliyordum ama güvenmeyi de istiyordum. İlk gece benim için çok zordu. Beni yatağıma getirip öperek içime huzuru, mutluluğu dolduran annem yoktu yanımda.

Bir an bunları düşünürken ağlamaya başladım. Gözyaşlarım dışarı çıkmak için bana karşı direniyor gibiydi adeta. Elimizi yüzümü yıkamak için banyoya gittim. O an Nermin'in aynadaki yansımamı gördüm. Bana bakıyordu, üzgündü. Yanıma geldi ve ağlamamı söyledi. Bunları söylerken o kadar samimiydi ki bir an ağlamam durdu. O an görmüştüm yaşadıklarını, duygularını en çokta ailesine olan özlemine içine attığı o küçük yüreğindeki yangını yatıştırmaya çalıştığını.

Birbirimizi tanımaya yeni yeni başladık. Neleri severiz, nelerden hoşlanırsınız, ailemiz, arkadaşlarımız...

Kısa sürede birbirimize alıştık. Onu sevmeye başladım, ona güvendim. Onun gibi bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Oydu benim içimdeki dışarı çıkmayı bekleyen cesaretimi bana gösteren, kaçmamayı, ne olursa olsun yaşadıklarımın üstüne gitmeyi bana öğreten. Elbette zor zamanlarımız da oldu ama her düştüğümüzde yeniden kalkmayı bildik. Burdan gitmeyi ikimiz de o kadar çok istedik ki ama birbirimizi bırakamadık. Belki de hayatımızı değiştirdik. Birlikteyken geçirdiğimiz zamana, yaşanmışlıklara kıyamadık. Şu an farklı yerlerde de olabilirdik.

Her insan zor gününde omzunda ağlayabileceği, elinden tutabileceği bir dosta ihtiyaç duyar. Çünkü onu en iyi anlayan dostudur.

Sığınabileceği, güvенеbileceği bir dostu olmayanlar bunu anlayamaz. İnsan yaşadıkça öğrenir kime nasıl güvenmesi gerektiğini, ne kadar değer vermesi, karşısındakine ne kadar kendinden katması gerektiğini. Ve yanınızdaki sahte kişiliklere de teşekkür edin eğer onlar olmasaydı gerçek olanın, seni hakkedenin kim olduğunu asla anlayamazdınız.

Düşe kalka, yanılarak, kırılarak ama gerçeği görerek edindiğim tecrübe bana çok şey öğretti.

Ne mi "İnsanlardan gerçekten korkulması gerektiğini" ha bir de durup dururken gözleri dalıp her şeyden uzaklara giden birisinden vazgeçerek kendime bu kötülüğü yapmamayı.

Dündü TAS

Âdeta bir sonbahar yaprağı gibi savruluyordum oradan oraya.

Ama bunlar geçecekti biliyordum. Devam edecektim yeni açtığım beyaz sayfayı doldurmaya. Kararlıydım. Zaten zaman dediğimiz şey değil miydi bize sormadan geçip giden, yine öyle olacaktı biliyordum.

Bir an omzumda bir el hissettim. Biraz korkmuş bir şekilde arkamı döndüm. Yaklaşık benim boylarımda, esmer, kısa saçlı bir kız bana bakıyordu. Bir an öyle kalakaldık ve bana "Döndü Taş kim biliyor musun?" dedi. Şaşırdım ve gülerek "benim" dedim. Kız bir an şaşırdı ve gülümsedi. "Aynı odada kalıyormuşuz" dedi. Adını sordum "Nermin" dedi. O an onun da gözleri özlemlerle ve mecburiyetle bakıyordu, tıpkı benimkiler gibi.

İMTİYAZ SAHİBİ	YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ	YAYIN KURULU	OKUL ADRES TELEFON
İsmail YILDIZ	Şafak AYYILDIZ	Yıldız CÜNNÜK	ÇUBUK
GENEL YAYIN YÖNETMENİ	GÖRSEL DANIŞMAN	Şafak AYYILDIZ	GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ
Zeki KOÇ	Dilek KOÇ	Zeki KOÇ	Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara
		Dilek KOÇ	0312 838 44 07